

Maastricht, 6 november 2025

Zaaknummer 2025.380

UITSpraak van het College van Beroep voor de Examens inzake het beroep van [REDACTED], woonachtig te [REDACTED] ([REDACTED] hierna te noemen appellante, tegen het besluit van 18 augustus 2025 van de opleidingsdirecteur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid (hierna: FdR) van de Universiteit Maastricht, hierna te noemen de verweerder, inhoudende de afwijzing van het verzoek tot het verlenen van ontheffing van de toelatingseis voor het mogen volgen van het vak Legal Research (SLC2001).

TEN AANZIEN VAN DE PROCEDURE EN DE FEITEN

1. Bij e-mailbericht van 3 september 2025, via het Complaints Service Point (hierna: CSP) ingekomen bij het College van Beroep voor de Examens (hierna: CBE) op 5 september 2025, tekent appellante beroep aan tegen het besluit van verweerder, welk besluit betrekking heeft op de afwijzing van het verzoek tot het verlenen van ontheffing van de toelatingseis voor het mogen volgen van het vak Legal Research (SLC2001) (hierna: het bestreden besluit). Het bestreden besluit dateert van 18 augustus 2025.
2. Bij e-mailberichten van 6 en 7 september 2025 heeft appellante haar beroepschrift aangevuld met meerdere bijlagen en deze aanvullingen aan het CSP toegezonden. Het CBE heeft de aanvullende stukken op 8 september 2025 ontvangen.
3. Bij e-mailbericht van 8 september 2025 heeft appellante een aanvulling op het beroepschrift aan het CSP toegezonden. Deze aanvullende stukken zijn op 9 september 2025 door het CBE ontvangen.
4. Bij e-mailbericht van 10 september 2025 bevestigt het CBE de ontvangst van het beroep aan appellante.
5. Bij e-mailbericht van 10 september 2025 zendt het CBE het beroep van appellante door naar de examencommissie voor schikking en verweer. In dit bericht verzoekt het CBE de examencommissie om het CBE uiterlijk 1 oktober 2025 te informeren over de minnelijke schikking. Mocht er niet worden gekomen tot een minnelijke schikking merkt het CBE daarin reeds op dat onderhavig beroep behandeld zal worden in de zitting van het CBE op 13 oktober 2025 en dat dientengevolge uiterlijk op 29 september 2025 het verweerschrift door de examencommissie namens verweerder moet zijn ingediend bij het CBE.
6. Bij e-mailbericht van 22 september 2025 heeft [REDACTED] zich gesteld als gemachtigde (hierna: gemachtigde).
7. Bij e-mailbericht van 23 september 2025 heeft gemachtigde het beroepschrift aangevuld.
8. Bij e-mailbericht van 27 september 2025 heeft gemachtigde het beroepschrift opnieuw aangevuld en tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

9. Bij e-mailbericht van 29 september 2025 informeert de examencommissie het CBE dat er niet is gekomen tot een minnelijke schikking.
10. Bij e-mailbericht van 29 september 2025 verstrekt de examencommissie namens verweerder het verweerschrift aan het CBE.
11. Bij e-mailbericht van 1 oktober 2025 zendt het CBE het verweerschrift door aan appellante en gemachtigde.
12. Bij e-mailbericht van 6 oktober 2025 zendt appellante aanvullende stukken aan het CBE inclusief haar individuele reflectieopdracht. Gemachtigde verzendt op diezelfde datum daarnaast een aanvulling op het beroepschrift.
13. Bij e-mailbericht van 8 oktober 2025 stuurt appellante nadere documentatie aan het CBE.
14. Bij e-mailberichten van 13 oktober 2025 dienen appellante en haar gemachtigde aanvullende bijlagen, alsmede de spreeknotitie, in bij het CBE.
15. Het beroep is behandeld ter zitting van het CBE op 13 oktober 2025, waarbij appellante is verschenen. Gemachtigde is ter zitting verschenen. Verweerder, te weten [REDACTED], is eveneens ter zitting verschenen.
16. Op 17 oktober 2025 treft de voorzitter van het CBE een voorlopige voorziening om te voorkomen dat er een onomkeerbare situatie ontstaat.

STANDPUNTEN PARTIJEN

17. Ter toetsing ligt voor de vraag of verweerder in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen. Het CBE overweegt daartoe, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting als volgt.
18. Appellante voert in haar beroepschrift aan dat op grond van artikel 21 van de Onderwijs- en Examenregeling van de herziene bacheloropleiding European Law School van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Universiteit Maastricht (studiejaar 2024/2025) (hierna: OER), slechts toegang tot het vak Legal Research (SLC2001) wordt verleend indien de vakken Introduction to Law and Legal Reasoning (SLC1001) en Thinking Like a Lawyer (SLC1002) met goed gevolg zijn afgerond. Appellante erkent dat zij het vak Introduction to Law and Legal Reasoning niet volledig heeft voltooid, aangezien zij het onderdeel Legal Challenge niet heeft afgerond. Hoewel zij actief deelnam aan de groepsopdracht, heeft zij de vereiste individuele reflectieopdracht niet ingediend, ook niet bij de herkansing, waardoor het vak als onvoldoende is beoordeeld. Vervolgens heeft appellante bij verweerder een verzoek ingediend om ontheffing van de toelatingseis voor Legal Research, onder verwijzing naar de hardheidsclausule van artikel 56 OER. Verweerder heeft dit verzoek afgewezen. Appellante kan zich niet verenigen met de motivering van deze afwijzing en voert daartoe de volgende gronden aan. Ten eerste voert appellante aan dat verweerder haar besluit heeft gebaseerd op een onjuiste versie van de onderwijs- en examenregeling, te weten de onderwijs- en examenregeling van het academisch jaar 2025/2026, terwijl de onderwijs- en examenregeling van het academisch jaar 2024/2025 van toepassing was. Ten tweede stelt appellante dat verweerder bij de besluitvorming het zorgvuldigheidsbeginsel zoals verdisconteerd in artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en het motiveringsbeginsel van artikel 3:46 Awb heeft geschonden. Verweerder heeft immers nagelaten de door appellante aangevoerde feiten en overgelegde bewijsstukken op zorgvuldige wijze te onderzoeken en in de besluitvorming te betrekken. Verweerder heeft bij haar beoordeling in aanmerking genomen dat

appellante slechts 41 van de vereiste 60 ECTS had behaald. Dit uitgangspunt is echter onjuist, nu appellante enkel het vak Introduction to Law and Legal Reasoning nog dient te behalen. Ten derde is appellante van mening dat de individuele reflectieopdracht slechts een beperkt onderdeel van het vak vormde. Appellante stelt dat zij, door haar substantiële bijdrage aan de groepsopdracht, heeft aangetoond dat zij de belangrijkste leerdoelen van het vak heeft behaald. Ten vierde beroept appellante zich op de hardheidsclausule van artikel 56 OER. Appellante stelt dat deze bepaling beoogt te voorzien in situaties waarin de gevolgen van een beslissing onevenredig zwaar zijn en niet stroken met het doel en de strekking van de OER. In dit verband voert appellante aan dat de consequenties van het niet indienen van de reflectieopdracht in haar specifieke geval disproportioneel zijn. Aangezien zij deelneemt aan een double degree programma, zijn de gevolgen voor haar aanzienlijk. Het niet mogen volgen van het vak Legal Research leidt niet alleen tot studievertraging, maar kan bovendien tot gevolg hebben dat zij haar double degree niet binnen de gestelde termijn van twee jaar aan de Universiteit Maastricht kan afronden. Daarnaast brengt een studievertraging aanzienlijke extra kosten met zich mee, hetgeen de financiële last voor appellante, als double degree student, vergroot. Ten vijfde stelt appellante dat het besluitvormingsproces van verweerder onvolledig is geweest. Volgens appellante heeft verweerder niet alle relevante stukken bij de besluitvorming betrokken, waaronder schermafbeeldingen van WhatsApp gesprekken waaruit blijkt dat appellante daadwerkelijk heeft bijgedragen aan de groepsopdracht. Ten zesde beroept appellante zich op artikel 31 van de OER, waarin is bepaald dat de examencommissie bevoegd is vrijstelling te verlenen voor specifieke onderwijseenheden, indien de student bij een andere erkende instelling voor hoger onderwijs vergelijkbare onderwijseenheden met een gelijkwaardige inhoud, studielast en niveau met goed gevolg heeft afgerond. Nu appellante deelneemt aan een double degree programma en aan de Universitas Gadjah Mada in het voorafgaande studiejaar twee vergelijkbare vakken met goed gevolg heeft voltooid, is zij van mening dat zij op grond van dit artikel in aanmerking komt voor vrijstelling. Ten zevende voert appellante aan dat verweerder het evenredigheidsbeginsel, zoals verdisconteerd in artikel 3:4, eerste lid, Awb, heeft geschonden. Verweerder heeft immers nagelaten rekening te houden met de relevante omstandigheden van het geval, waaronder het feit dat appellante inmiddels alle overige eerstejaarsvakken heeft behaald, deelneemt aan een double degree opleiding en onevenredig wordt getroffen door een strikte toepassing van de regels. Ten achtste betoogt appellante dat de OER onvoldoende duidelijk bepaalt dat elk afzonderlijk toetsonderdeel met een voldoende moet worden afgesloten om het gehele onderwijsonderdeel te kunnen behalen. Deze onduidelijkheid is volgens haar in strijd met artikel 7.13, tweede lid, WHW waarin is voorgeschreven dat alle procedures en vereisten op duidelijke wijze in de OER moeten worden vastgelegd. Ten negende wijst appellante erop dat de informatie op het digitale leerplatform Canvas onvoldoende duidelijk was, waardoor bij haar verwarring is ontstaan over hetgeen zij diende in te leveren om het vak te behalen. Appellante verkeerde in de veronderstelling dat zij, na het indienen van de herkansing van Taak 8, aan alle vereisten had voldaan. Voorts stelt appellante dat de OER onvoldoende duidelijk heeft gemaakt dat de toelatingseisen van artikel 21 van de OER eveneens van toepassing zijn op double degree studenten. Daarnaast verzoekt appellante verweerder haar een derde mogelijkheid te bieden om door middel van een aanvullende opdracht alsnog aan de vereisten van het vak te voldoen. Ten slotte voert appellante aan dat zij het bestreden besluit pas op 18 augustus 2025 heeft ontvangen, waardoor het voor haar niet langer mogelijk was zich tijdig in te schrijven voor het betreffende vak in het daaropvolgende studiejaar, aangezien de inschrijvingstermijn reeds op 15 augustus 2025 was verstreken. Appellante stelt dat de faculteit heeft verzuimd haar adequaat te ondersteunen.

19. Verweerder voert in het verweerschrift aan dat artikel 21 van de OER uitdrukkelijk bepaalt dat een student eerst de vakken Introduction to Law and Legal Reasoning en Thinking Like a Lawyer met goed gevolg dient te hebben afgerond, alvorens te kunnen worden toegelaten tot het onderwijs en de toetsing behorende bij het vak Legal Research. Volgens verweerder bieden artikel 7.13, tweede

lid, onderdelen h en s, WHW de mogelijkheid om in de onderwijs- en examenregeling regels op te nemen met betrekking tot zowel het aantal als de volgtijdelijkheid van tentamens, alsmede de momenten waarop deze kunnen worden afgelegd. Tevens volgt hieruit dat, waar nodig, het met goed gevolg hebben afgelegd van bepaalde tentamens als voorwaarde kan worden gesteld voor toelating tot andere tentamens. De in artikel 21 van de OER neergelegde vereisten zijn derhalve niet in strijd met de wet. Deze bepalingen vinden hun duidelijke wettelijke grondslag in de WHW en vormen een legitiem instrument voor het stellen van toelatingsvereisten en andere voorwaarden binnen de opleiding. Verweerder verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 april 2025 (ECLI:NL:RVS:2025:1462), waarin dit standpunt wordt bevestigd. Nu artikel 7.3, vierde lid, WHW bepaalt dat aan iedere onderwijsseenheid een tentamen is verbonden, acht verweerder het niet onverenigbaar met het recht dat aan de deelname aan dergelijke tentamens toelatingseisen worden gesteld. Voorts stelt verweerder dat artikel 56 van de OER een hardheidsclausule bevat, die slechts ruimte biedt voor afwijking indien een strikte toepassing van de bepalingen zou leiden tot onevenredige gevolgen van overwegende aard. Het tweede lid van voornoemd artikel preciseert wat onder dergelijke gevolgen dient te worden verstaan, namelijk dat sprake is van onevenredige gevolgen van overwegende aard indien de strikte toepassing van de regeling leidt tot consequenties die door de opsteller van deze regeling niet zijn voorzien en die voor de betrokken student zodanig nadelig uitpakken, dat deze gevolgen redelijkerwijs niet door de opsteller kunnen zijn beoogd. Het derde lid van voornoemd artikel maakt bovendien duidelijk dat persoonlijke omstandigheden bij de toepassing van deze bepaling geen rol spelen. Verweerder benadrukt dat een student die deelneemt aan een double degree programma gehouden is aan alle regels en bepalingen van de Universiteit Maastricht, en dat deze onverkort op hem van toepassing zijn. Het enkele feit dat appellante de status van double degree student heeft, vormt op zichzelf geen grond voor een beroep op de hardheidsclausule. Voorts overweegt verweerder in dit verband dat het feit dat appellante studievertraging oploopt geen rechtvaardiging vormt voor een beroep op de hardheidsclausule, nu het instellen van toelatingsvereisten voor deelname aan een vak er per definitie toe kan leiden dat een student studievertraging oploopt indien bepaalde vakken niet met goed gevolg zijn afgerond en deelname aan het daaropvolgende vak om die reden niet is toegestaan. Volgens verweerder waren er evenmin andere omstandigheden aangevoerd die een beroep op de hardheidsclausule zouden kunnen rechtvaardigen. Voorts stelt verweerder dat appellante heeft verzuimd een verplicht onderdeel van het vak Legal Challenge in te dienen, te weten de individuele reflectieopdracht. Hierdoor heeft appellante niet voldaan aan de vereisten om het vak met goed gevolg af te ronden. Verweerder benadrukt dat appellante uitdrukkelijke instructies heeft ontvangen omtrent het onderdeel van het vak dat zij diende te herkansen, en dat haar expliciet is medegedeeld dat de individuele reflectieopdracht diende te worden heringeleverd. Appellante is bij e-mail van 14 februari 2025, tezamen met andere studenten die het vak niet hadden behaald, erop gewezen dat zij de individuele reflectieopdracht opnieuw diende in te dienen. Verweerder stelt in dit verband voorts dat appellante bij e-mailberichten van 19 juni 2025 en 26 juni 2025 zelf zou hebben erkend dat het niet indienen van de reflectieopdracht aan haar eigen handelen te wijten was, voortvloeiend uit een misverstand aan haar zijde, en dat zij de volledige verantwoordelijkheid voor het niet indienen van de reflectieopdracht zou hebben aanvaard. Verweerder volgt het betoog van appellante dat zij verward was over hetgeen zij diende in te leveren en dat de vereisten voor haar niet duidelijk waren, derhalve niet. Ten aanzien van het door appellante aangevoerde argument dat zij inmiddels meer studiepunten heeft behaald en een hoger gemiddeld cijfer heeft gerealiseerd, en dat verweerder haar besluit derhalve op onjuiste feiten zou hebben gebaseerd, merkt verweerder op dat het bestreden besluit is genomen op grond van de destijds beschikbare informatie. Bovendien waren het aantal behaalde studiepunten en het gemiddelde cijfer van appellante niet bepalend voor de besluitvorming van verweerder. Ook het standpunt van appellante dat de reflectieopdracht slechts een formaliteit betreft en dat zij dat de belangrijkste leerdoelen van het vak heeft behaald onderschrijft verweerder niet. Het schrijven van

de reflectieopdracht vormt een integraal deel van het vak en is voor de examinator nodig om te kunnen beoordelen of studenten alle leerdoelen hebben gehaald. Voorts is verweerder van mening dat zij bij haar besluitvorming alle belangen van appellante heeft meegewogen en dat het zorgvuldigheidsbeginsel daarmee niet is geschonden. Verweerder heeft namelijk alle relevante factoren meegewogen en is van oordeel dat de door appellante aangevoerde omstandigheden geen ontheffing van de toelatingseis voor het vak Legal Research rechtvaardigen. Verweerder is voorts van oordeel dat, anders dan appellante betoogt, niet vereist is dat de onderwijs- en examenregeling expliciet vermeldt welke individuele opdrachten dienen te worden voltooid om het desbetreffende onderwijsonderdeel met goed gevolg af te sluiten. Artikel 7.13, tweede lid, WHW bepaalt duidelijk welke onderdelen in een onderwijs- en examenregeling moeten worden opgenomen, en aan deze vereisten voldaan. Verweerder wijst er bovendien op dat in het Assessment Plan nadere bepalingen zijn opgenomen omtrent de in te leveren opdrachten die noodzakelijk zijn voor het behalen van het vak. Daarnaast worden studenten via Canvas adequaat geïnformeerd over de taken en opdrachten die voor het vakonderdeel Legal Challenge dienen te worden ingediend. Verweerder betoogt voorts dat de toelatingseisen voor een vak een onderwijskundig doel dienen. De bacheloropleiding European Law School kent een aantal longitudinale leerlijnen waarin studenten stapsgewijs kennis en vaardigheden verwerven. Indien studenten zouden worden toegelaten tot vakken zonder de kernonderdelen van eerdere vakken te hebben voltooid, zou dat de integriteit van het curriculum ondermijnen. De toelatingseisen waarborgen derhalve de samenhang en de kwaliteit van het opleidingsprogramma. Ten slotte voert verweerder aan dat, gelet op het gelijkheidsbeginsel, het niet gerechtvaardigd zou zijn appellante vrijstelling te verlenen van de geldende toelatingseis, nu er geen bijzondere omstandigheden zijn die een dergelijke ontheffing zouden kunnen rechtvaardigen. Een vrijstelling in dit geval zou bovendien oneerlijk zijn tegenover andere studenten die wel aan de toelatingsvoorwaarden hebben voldaan. Naar aanleiding van bovenstaande, concludeert verweerder dat het besluit terecht is genomen en niet in strijd is met enige rechtsregel en verzoekt zij het CBE om het beroep ongegrond te verklaren.

VERSLAG TER ZITTING D.D. 13 oktober 2025

20. De standpunten van partijen worden herhaald. Gemachtigde voert aan dat appellante de individuele reflectieopdracht alsnog bij het CBE heeft ingediend en verzoekt bevestiging van ontvangst. Het CBE bevestigt ontvangst, maar wijst erop geen rol te hebben in de inhoudelijke beoordeling. Gemachtigde stelt dat appellante daarmee aan de vereisten van het vak heeft voldaan. Voorts betoogt hij dat het uitsluitend opnemen van de vakvereisten in het Assessment Plan en niet in de OER in strijd is met artikel 7.13, eerste lid, WHW en heeft bijgedragen aan de verwarring van appellante. Daarnaast wordt aangevoerd dat verweerder het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel heeft geschonden door onvoldoende te onderzoeken of de informatie op Canvas en PebblePad misleidend was en geen deugdelijke evenredigheidstoets uit te voeren, met name gelet op de positie van double degree studenten. Namens appellante wordt verzocht verweerder te gelasten het bestreden besluit te herzien, dan wel op grond van artikel 56 OER een vrijstelling (waiver) te verlenen of de directeur hiertoe opdracht te geven. Subsidiair wordt verzocht de inmiddels voltooide reflectieopdracht te accepteren en appellante toe te laten tot de cursus Legal Research. Tevens wordt verzocht de opdracht te laten beoordelen en appellante te compenseren voor de proceskosten.
21. Verweerder voert aan dat uitsluitend is beoordeeld of ontheffing van de toelatingseis voor het vak Legal Research in dit geval gerechtvaardigd is. Zij stelt gehouden te zijn de naleving van de OER en de daaraan verbonden kwaliteitsnormen te waarborgen. Volgens verweerder zijn de toelatingsregels duidelijk in de OER vastgelegd. Appellante heeft hieraan niet voldaan, nu zij ondanks duidelijke instructies en twee geboden mogelijkheden de vereiste reflectieopdracht niet

heeft ingediend. Er zijn geen omstandigheden gebleken die rechtvaardigen dat zij de opdracht niet heeft ingediend. De verantwoordelijkheid daarvoor ligt bij appellante zelf. Verweerder stelt dat het niet de bedoeling is dat alle afzonderlijke opdrachten in de OER worden opgenomen. Het Assessment Plan, beschikbaar via het intranet, bevat nadere informatie over de vereisten. Voorts betoogt verweerder dat appellante feitelijk verzoekt om een derde kans, terwijl verweerder niet bevoegd is die te verlenen. Indien appellante van mening was dat onduidelijkheid bestond over de in te dienen herkansingsopdrachten, had zij daartegen tijdig beroep moeten instellen binnen de geldende termijn. Verweerder stelt voorts dat het besluit is genomen op basis van de toen beschikbare informatie. Er was geen aanleiding om nader onderzoek te doen naar mogelijke onduidelijkheden op Canvas. Appellante heeft in een e-mail zelf een misverstand aangegeven, zonder te klagen over de instructies. Nader onderzoek valt bovendien onder de bevoegdheid van de examencommissie. Ten slotte stelt verweerder dat alle persoonlijke omstandigheden van appellante, waaronder studievertraging en de financiële gevolgen van haar double degree status, zijn meegewogen. Ook andere internationale studenten ondervinden vergelijkbare gevolgen. Het zou volgens verweerder ongerechtvaardigd zijn appellante een uitzondering te verlenen die aan anderen in gelijke omstandigheden niet wordt geboden. Het bestreden besluit is derhalve niet in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

22. Appellante stelt zich benadeeld te voelen, nu volgens haar sprake is van een verschil in behandeling tussen Indonesische double degree studenten en andere internationale studenten. Verweerder voert aan dat double degree programma's onderling verschillen, met afwijkende curricula en studiepuntevereisten. Deze studenten zijn derhalve niet altijd direct met elkaar te vergelijken.
23. Het CBE vraagt appellante of zij de examencommissie heeft verzocht om een derde mogelijkheid tot het indienen van de reflectieopdracht, nu studenten hiervoor slechts twee kansen hebben en appellante te laat was. De gemachtigde verklaart dat geen dergelijk verzoek is gedaan, maar dat appellante de reflectieopdracht op eigen initiatief alsnog bij het CBE heeft ingediend en meent daarmee aan de materiële vereisten van het vak te hebben voldaan. Verweerder merkt op dat het enkele indienen van de opdracht onvoldoende is, nu deze inhoudelijk door de examinerator moet worden beoordeeld.
24. Het CBE vraagt appellante hoe de verwarring is ontstaan over hetgeen zij moest indienen. Appellante stelt dat zij twee onderdelen moest herkansen, maar dat op Canvas niet duidelijk was aangegeven welke onderdelen dit waren. Zij was in de veronderstelling dat het herkansen van het ene specifieke onderdeel tevens gold als herkansing van de individuele reflectieopdracht. Verweerder voert aan dat er geen sprake kon zijn van onduidelijkheid, aangezien appellante via Canvas is geïnformeerd over de onderdelen die zij diende te herkansen. Appellante is voorts expliciet per e-mail op de hoogte gesteld van het feit dat zij de individuele reflectieopdracht diende te herkansen. Deze e-mail is in het voordeel van studenten gestuurd naar studenten die de reflectieopdracht van Legal Challenge niet hadden behaald. Normaal gesproken zouden deze studenten het gehele vak opnieuw moeten volgen, maar nu kregen zij de mogelijkheid om dit specifieke onderdeel afzonderlijk te herkansen.

BEOORDELING

25. Alvorens over te gaan tot voornoemde toetsing, stelt het CBE vast dat het bestreden besluit is genomen op 18 augustus 2025, te weten: de afwijzing van het verzoek tot het verlenen van ontheffing van de toelatingseis voor het mogen volgen van het vak Legal Research (SLC2001). Het beroepschrift is derhalve tijdig ingediend.

Voorts constateert het CBE dat voldoende belang aanwezig is voor het behandelen van het voorliggende beroep.

26. Het CBE merkt allereerst op dat appellante in haar beroepschrift, alsmede ter zitting, diverse argumenten naar voren heeft gebracht die betrekking hebben op de mogelijkheid tot het verkrijgen van een derde kans, de mogelijkheid tot het verkrijgen van vrijstelling voor specifieke onderwijseenheden nu zij vergelijkbare onderwijseenheden met goed gevolg zou hebben afgerond, de beoordeling van het vak Introduction to Law and Legal Reasoning alsmede de vermeende onduidelijkheid omtrent hetgeen bij de herkansing diende te worden ingediend. Deze argumenten vallen evenwel buiten de reikwijdte van de onderhavige beroepsprocedure. Voor zover appellante een derde kans had willen verkrijgen alsmede vrijstelling voor een specifieke onderwijseenheid, had zij daartoe een afzonderlijk verzoek bij de examencommissie moeten indienen, nu het CBE ter zake niet bevoegd is om een beslissing te nemen. Tegen een eventuele afwijzing van een dergelijk verzoek had vervolgens beroep kunnen worden ingesteld, evenals tegen het vastgestelde eindcijfer van het vak. Het CBE zal zich in zijn beoordeling dan ook beperken tot de beroepsgronden die rechtstreeks betrekking hebben op het thans bestreden besluit.
27. Ingevolge artikel 21 van de OER geldt als toelatingseis voor het vak Legal Research dat studenten het vak Introduction to Law and Legal Reasoning met goed gevolg hebben afgerond. Enkel indien aan deze voorwaarde is voldaan, is deelname aan het vak Legal Research toegestaan. Het CBE constateert dat appellante de individuele reflectieopdracht, welke onderdeel uitmaakt van het vak Legal Challenge en als zodanig een subonderdeel vormt van het vak Introduction to Law and Legal Reasoning, niet heeft ingediend. Het feit dat appellante de individuele reflectieopdracht alsnog heeft overlegd aan het CBE, doet hieraan niet af. Voor appellante waren twee momenten vastgesteld waarop de opdracht kon worden ingediend, waarvan zij geen gebruik heeft gemaakt. Het feit dat zij op eigen initiatief de opdracht buiten deze twee momenten heeft voltooid, betekent niet dat zij heeft voldaan aan de vereisten van het vak. Daarmee heeft appellante niet voldaan aan de vereisten voor het behalen van het betreffende vak en voldoet zij dientengevolge niet aan de toelatingseis zoals bedoeld in artikel 21 van de OER. Het CBE merkt voorts in dit verband op dat artikel 7.13, tweede lid, sub h en s WHW de mogelijkheid biedt om eisen te stellen met betrekking tot het aantal tentamens, de volgorde waarin deze tentamens kunnen worden afgelegd, alsmede de momenten waarop deze tentamens plaatsvinden. Daarnaast kan het, waar nodig, worden gesteld dat het met goed gevolg afleggen van bepaalde tentamens een voorwaarde is voor toelating tot andere tentamens. Het CBE bevestigt dat het stellen van dergelijke toelatingseisen aan studenten toegestaan is. Dit geldt in het bijzonder nu, gelet op de aard van het vak Introduction to Law and Legal Reasoning, het onderwijs en de tentaminering onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.
28. Het CBE ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen. Het CBE beantwoordt deze vraag bevestigend en overweegt daartoe het volgende. Appellante heeft aangevoerd dat het bestreden besluit in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel. Het CBE volgt deze stelling niet. Verweerder heeft zowel in het verweerschrift als tijdens de mondelinge behandeling gemotiveerd uiteengezet welke factoren bij de besluitvorming zijn betrokken. Het besluit is gebaseerd op de ten tijde van de besluitvorming bij verweerder bekende feiten en omstandigheden. Dat appellante inmiddels alle overige eerstejaarsvakken met goed gevolg heeft afgerond, doet aan de rechtmatigheid van het besluit niet af. Verweerder heeft inzichtelijk en overtuigend gemotiveerd waarom geen aanleiding bestond om ontheffing van de toelatingseis te verlenen. Het CBE is dan ook van oordeel dat verweerder een zorgvuldige procedure heeft gevolgd en dat de besluitvorming op deugdelijk onderzoek berust.

29. Het CBE is voorts van oordeel dat het bestreden besluit niet in strijd is met het motiveringsbeginsel. Verweerder heeft zowel in het verweerschrift als tijdens de mondelinge behandeling helder uiteengezet en onderbouwd waarom het verzoek van appellante is afgewezen. Verweerder heeft toegelicht dat de toelatingseis is bedoeld om de samenhang en de kwaliteit van het opleidingsprogramma te waarborgen. Tevens is gemotiveerd waarom een beroep op de hardheidsclausule in het onderhavige geval niet gerechtvaardigd is, nu er geen omstandigheden aanwezig zijn die een dergelijk beroep ondersteunen. De hardheidsclausule kan slechts worden ingeroepen indien de toepassing van de regeling leidt tot consequenties die zodanig nadelig zijn voor de student dat deze door de opsteller van de regeling redelijkerwijs niet zijn beoogd. De door appellante aangevoerde redenen, waaronder studievertraging en financiële gevolgen, vormen geen gegronde basis voor een beroep op de hardheidsclausule. Het betoog van appellante dat verweerder zich heeft gebaseerd op de verkeerde onderwijs- en examenregeling, te weten die van het academisch jaar 2025/2026, geeft het CBE evenmin aanleiding tot een ander oordeel. Nu de hardheidsclausule in de OER en in de onderwijs- en examenregeling van 2025/2026 inhoudelijk gelijk is. Het betoog van appellante faalt derhalve.

30. Tot slot oordeelt het CBE dat het evenredigheidsbeginsel niet is geschonden. Hoewel de gevolgen van het niet behalen van het vak voor appellante ingrijpend zijn, heeft verweerder een zorgvuldige en evenwichtige belangenafweging gemaakt. Het CBE overweegt dat studievertraging, alsmede de daarmee mogelijk samenhangende financiële consequenties, inherent zijn aan het niet behalen van een vak. In dit verband verwijst het CBE naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 maart 2024 (ECLI:NL:RVS:2024:1296, r.o. 5.6), waarin is overwogen dat het gebruikelijk en niet in strijd met enige rechtsregel is dat een student, na het niet behalen van een herkansing, het vak opnieuw dient te volgen, hetgeen een aanzienlijke vertraging met zich kan brengen. Dat deze gevolgen voor appellante ingrijpend zijn, maakt nog niet dat haar situatie dermate bijzonder is dat het opnieuw moeten volgen van het vak en de daaruit voortvloeiende vertraging onevenredig zouden zijn in verhouding tot de met het bestreden besluit nagestreefde doelen. Het CBE komt dan ook tot het oordeel dat verweerder een evenredige en zorgvuldig gemotiveerde beslissing heeft genomen.

Ten aanzien van de verzochte proceskostenvergoeding oordeelt het CBE dat dit verzoek dient te worden afgewezen. Ingevolge artikel 7.28, tweede lid, Awb kan een verzoek om proceskostenvergoeding enkel worden gehonoreerd indien het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Nu het beroep ongegrond is en het besluit van verweerder in stand kan blijven is hiervan geen sprake.

31. Gezien het bovenstaande is het CBE van oordeel dat verweerder, op basis van de thans voorliggende stukken, in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen en daarbij geen rechtsregels heeft geschonden. Ook hetgeen appellante anderszins heeft aangevoerd, brengt het CBE niet tot een ander oordeel.

Nu het CBE niet is gebleken van overige feiten of omstandigheden die kunnen leiden tot gegrondheid van het beroep, oordeelt zij als hieronder aangegeven.

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens beslist op grond van artikel 7.61 WHW als volgt.

Het college:

- I. verklaart het beroep van appellante ongegrond;
- II. wijst het verzoek om toekenning van proceskostenvergoeding af; en
- III. zendt afschrift van deze uitspraak aan partijen.

Aldus besloten door het College van Beroep voor de Examens, bestaande uit:

- [redacted], voorzitter
- [redacted] en
- [redacted], leden

In aanwezigheid van [redacted], secretaris, in vergadering bijeen op 13 oktober 2025.

Het College van Beroep
voor de Examens,

de secretaris,

[redacted]

de voorzitter,

[redacted]

Voor eensluidend afschrift,

[redacted]

c.c. - partijen

Tegen een beslissing van het College van Beroep voor de Examens kan door een betrokkene binnen 6 weken na verzending van deze beslissing beroep ingesteld worden bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.

Gelieve daarbij uw naam, adres, telefoonnummer en e-mailadres te vermelden.

Het griffierecht van bedraagt 53 Euro.

Voor meer informatie zie www.raadvanstate.nl/studentenzaken